



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. Pn-128/2020-50

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vanesi Brizić Bahun kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd, OIB: 59950094514, Am Alten Viehmarkt 2, Landshut, SR Njemačka, zastupanog po punomoćnici Maši Gluhinić, odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Maša Gluhinić i Monia Matić u Zagrebu, protiv tuženika Euroherc osiguranje d.d., OIB: 22694857747, Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, zastupanog po punomoćniku Denisu Laucu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 20. travnja 2026. godine u prisutnosti punomoćnice tužitelja Monije Matić, odvjetnice, te punomoćnika tuženika Franje-Krešimira Šenjuga, odvjetnika, dana 27. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 11.310,25 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31.12.2022. godine, a od 01.01.2023. godine do isplate sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska -2 središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i to na iznos:

158,50 EUR od 01.12.2017. do isplate,
158,50 EUR od 01.01.2018. do isplate,
158,50 EUR od 01.02.2018. do isplate,
158,50 EUR od 01.03.2018. do isplate,
158,50 EUR od 01.04.2018. do isplate,
158,50 EUR od 01.05.2018. do isplate,
158,50 EUR od 01.06.2018. do isplate,

158,50 EUR od 01.07.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.08.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.09.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.10.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.11.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.12.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.12.2018. do isplate,
163,61 EUR od 01.01.2019. do isplate,
163,61 EUR od 01.02.2019. do isplate,
163,61 EUR od 01.03.2019. do isplate,
163,61 EUR od 01.04.2019. do isplate,
163,61 EUR od 01.05.2019. do isplate,
163,61 EUR od 01.06.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.07.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.08.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.09.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.10.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.11.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.12.2019. do isplate,
168,82 EUR od 01.01.2020. do isplate,
168,82 EUR od 01.02.2020. do isplate,
168,82 EUR od 01.03.2020. do isplate,
168,82 EUR od 01.04.2020. do isplate,
168,82 EUR od 01.05.2020. do isplate,
168,82 EUR od 01.06.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.07.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.08.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.09.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.10.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.11.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.12.2020. do isplate,
174,64 EUR od 01.01.2021. do isplate,
174,64 EUR od 01.02.2021. do isplate,
174,64 EUR od 01.03.2021. do isplate,
174,64 EUR od 01.04.2021. do isplate,
174,64 EUR od 01.05.2021. do isplate,
174,64 EUR od 01.06.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.07.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.08.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.09.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.10.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.11.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.12.2021. do isplate,
168,26 EUR od 01.01.2022. do isplate,
168,26 EUR od 01.02.2022. do isplate,
168,26 EUR od 01.03.2022. do isplate,
168,26 EUR od 01.04.2022. do isplate,
168,26 EUR od 01.05.2022. do isplate,
168,26 EUR od 01.06.2022. do isplate,

176,17 EUR od 01.07.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.08.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.09.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.10.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.11.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.12.2022. do isplate,
176,17 EUR od 01.01.2023. do isplate,
176,17 EUR od 01.02.2023. do isplate,
176,17 EUR od 01.03.2023. do isplate,
176,17 EUR od 01.04.2023. do isplate,
176,17 EUR od 01.05.2023. do isplate, kao i naknaditi parnični trošak tužitelju u iznosu od 3.285,00 eur, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 27. svibnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena tekućim od donošenja prvostupanjske presude do isplate, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe na način izvršen podneskom od 25. svibnja 2023. godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je nositelj socijalnog osiguranja za osiguranika pok. Šustić Anđelka koji je kao suvozač dana 13. studenog 1999. godine smrtno stradao u prometnoj nezgodi u Zagrebu na Sisačkoj cesti, dok je za nezgodu odgovoran vozač automobila reg. oznake ZG 651-BO Trifunović Siniša, koji je osiguran kod tuženika. Zbog navedene nezgode u kojoj je osiguranik tužitelja poginuo tužitelj kao nositelj socijalnog osiguranja isplaćuje obiteljsku mirovinu supruzi pokojnika te je na ime obiteljske mirovine njegovoj supruzi za razdoblje od 01. studenog 2017. do 31. prosinca 2018. godine isplatio iznos od 2.646,78 eur. Stoga predlaže obvezati tuženika da mu navedeni iznos isplati s pripadajućom kamatom i troškovima postupka.
2. Tužitelj je podneskom od 06. svibnja 2021. godine povisio tužbeni zahtjev, navodeći kako isti povisuje za iznose isplaćene u razdoblju od 01. siječnja 2019. do 31. prosinca 2020. godine u ukupnom iznosu od 4.055,52 eur.
3. Podneskom od 12. travnja 2022. godine tužitelj je povisio tužbeni zahtjev za iznose koje je u međuvremenu isplatio, a za koje odgovara tuženik, i to u razdoblju od 01. siječnja 2021. do 31. prosinca 2021. godine u ukupnom iznosu od 2.057,49 eur (2.420,58 eur minus 15% suodgovornosti).
4. Podneskom od 31. siječnja 2023. godine tužitelj je povisio tužbeni zahtjev za iznose koje je u međuvremenu isplatio za razdoblje od 01. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. godine u ukupnom iznosu od 2.057,49 eur (2.420,58 eur minus 15% suodgovornosti).

5. Podneskom od 25. svibnja 2023. godine tužitelj je povisio tužbeni zahtjev za iznose koje je u međuvremenu ispatio za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 31. svibnja 2023. godine u ukupnom iznosu od 880,86 eur (1.036,30 eur minus 15% suodgovornosti).

6. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava aktivnu i pasivnu legitimaciju, te ističe prigovor nenadležnosti suda. Navodi kako tužitelj nije dostavio nikakav dokaz da bi pok. Anđelko Šustić na dan štetnog događaja bio zaposlen, da je bio njemački državljanin, da je smrtno stradao obavljajući radni zadatak, te u svakom slučaju niti visinu njegovih prihoda. Nadalje, ističe prigovor zastare u smislu čl. 230. ZOO-a, a također i prigovor promašene pasivne legitimacije jer tuženik nije oštećena osoba u smislu odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, a u smislu naveden odredbe osporava i da bi tužitelj dokazao štetu.

7. Tuženik se usprotivio preinaci kako je to tužitelj izvršio podneskom od 31. siječnja 2023. godine te u odnosu na isto ističe i prigovor zastare.

8. U tijeku postupka izvršen je uvid u popis davanja od 01. studenog 2017. do 31. prosinca 2018. godine s ovjerenim prijevodom, rješenje o udovičkoj mirovini od 29. kolovoza 2000. godine s ovjerenim prijevodom, izvješće MUP-a, PU Zagrebačke, PPP, od 01. prosinca 1999. godine, uvjerenje MUP-a, PU Zagrebačke od 26. veljače 2001. godine, presudu Općinskog suda u Zagrebu posl.br. P-5588/01 od 13. studenog 2006. godine, presudu Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-3424/07 od 05. svibnja 2009. godine, potvrdu Bavarskog državnog ministarstva za rad i socijalnu skrb, obitelj i žene od 30. lipnja 2009. godine, izvadak iz Socijalnog zakonika, čl. 125, potvrdu mirovinskih davanja od 01. siječnja 2019. do 31. prosinca 2020. godine, uplate na račun Marijane Šustić dostavljene od strane Zagrebačke banke, potvrdu HZMO od 05. listopada 2021. godine, potvrdu o mirovinskim davanjima od 01. siječnja 2021. do 31. prosinca 2021. godine, uvid u spis Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-2745/12, potvrdu o mirovinskim davanjima od 01. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. godine, tablicu prometa/uplate mirovina na devizni račun koji je dostavila Zagrebačka banka 03. svibnja 2023. godine, potvrdu Zagrebačke banke od 22. prosinca 2025. godine.

9. Punomoćnici stranaka suglasno su predložili da se u ovom postupku ne provodi novo toksikološko vještačenje, već da se koristi toksikološko vještačenje koje je provedeno u predmetu ovog suda posl.br. Pn-5588/01.

10. Također, među strankama nije sporan sadržaj odredbi njemačkog Socijalnog zakonika kojeg je tužitelj dostavio u spis.

11. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

12. Sud je prihvatio preinaku tužbe na način kako je to tužitelj izvršio podneskom od 25. svibnja 2023. godine, obzirom je isto bilo svrsishodno za konačno rješenje spora između stranaka te se stoga radi o situaciji iz čl. 190. st. 2. ZPP-a, pa je riješeno kao u izreci.

13. Predmet spora je regresni zahtjev tužitelja (stranog nositelja mirovinskog osiguranja) protiv tuženika (domaćeg osiguratelja) radi isplate iznosa od 11.310,44 EUR s pripadajućim zateznim kamatama, a koji iznos predstavlja isplaćena davanja s osnove obiteljske mirovine u razdoblju od 01. studenog 2017. do 31. svibnja 2023. godine.

14. U postupku su utvrđene slijedeće činjenice: - da se 13. studenog 1999. u Zagrebu dogodila prometna nezgoda u kojoj je sudjelovalo vozilo osiguranika tužitelja i vozilo osiguranika tuženika, - da je u toj prometnoj nezgodi smrtno stradao osiguranik tužitelja Anđelko Šustić, - da je suodgovornost osiguranika tužitelja za gore navedenu prometnu nezgodu utvrđena u omjeru od 15%, - da je tužitelj isplaćivao obiteljsku mirovinu supruzi i djetetu svog pokojnog osiguranika u utuženom razdoblju.

15. Odredbom čl. 30. Ugovora o socijalnom osiguranju sklopljenog između SR Njemačke i Republike Hrvatske od 1999. propisano je da se pravo oštećenog osiguranika ocjenjuje prema domaćem pravu, dok je za pitanje je li pravo na naknadu štete prešlo na njemačku organizaciju socijalnog osiguranja mjerodavno pravo SR Njemačke.

16. Gore navedena odredba sadrži kolizijsko pravilo za određivanje mjerodavnog prava za razrješenje predmetnog spora. Primjena navedenog Ugovora proizlazi iz činjenice da je tužitelj njemački nositelj socijalnog osiguranja, a citiranom je odredbom uređeno pitanje prava na nadoknadu štete takvog nositelja od treće osobe - štetnika, neovisno o značajkama te treće osobe, dakle tuženika u konkretnom slučaju. Iz citirane odredbe čl. 30. Ugovora proizlazi da je, s obzirom da je šteta supruzi pokojnog osiguranika tužitelja nastala na području suvereniteta Republike Hrvatske, hrvatsko pravo mjerodavno za ocjenu ima li oni pravo na naknadu štete od tuženika kao štetnikovog osiguratelja, dok je za pitanje je li to pravo na naknadu štete prešlo na tužitelja kao stranog davatelja socijalnog davanja mjerodavno njemačko pravo. Pri tome su njemački propisi, kao propisi države ugovornice koji uređuju ima li osoba pravo na nadoknadu za štetu nastalu na području suvereniteta druge državne ugovornice, mjerodavni za ocjenu opsega naknade štete na koju oštećenik iz socijalnih davanja ima pravo, pa ako ti propisi predviđaju da oštećeniku zbog štete nastale na području druge države ugovornice pripadaju socijalna davanja, onda pravo na naknadu tih socijalnih davanja prelazi na nositelja ovih davanja. Stoga su njemački propisi mjerodavni i za ocjenu obuhvaća li pravo neke osobe na nadoknadu štete i pravo na nadoknadu doprinosa za osiguranje nositelja davanja, jer tada i to pravo na nadoknadu štete prelazi na nositelja davanja države ugovornice, prema pravnim propisima koji za njega vrijede.

17. Slijedom navedenog, ako je njemački nositelj socijalnih davanja zbog štete nastale na području Republike Hrvatske bio dužan svom osiguraniku podmiriti socijalna davanja prema njemačkim propisima, tada on ima pravo na nadoknadu takvih izdataka od treće osobe, koja neposredno oštećenom osiguraniku odgovara sukladno mjerodavnom hrvatskom pravu, a Republika Hrvatska priznaje ili prijelaz takvih prava s osiguranika na nositelja ili izvorno pravo stranog nositelja na naknadu štete od treće osobe ako takvo izvorno pravo predviđaju njemački propisi.

18. Stoga se prelazak prava regresa na tužitelja ocjenjuje prema njemačkom zakonu, odnosno čl. 116. st. 1. Zakona o socijalnom osiguranju (Sozialgesetzbuch) koji propisuje da zahtjev za naknadu štete koji se temelji na drugim zakonskim propisima prelazi na nositelja osiguranja ili nositelja socijalne pomoći ako ovaj na temelju štetnog događaja mora isplaćivati socijalna davanja koja služe otklanjanju štete iste vrste i koja se odnose na isto razdoblje kao i naknada štete koju treba nadoknaditi štetnik (tako i VSRH u odlukama poslovnih brojeva Rev-442/2024 od 3. lipnja 2025., Rev 20/25-2 od 22. siječnja 2025., Rev-5021/2019 od 4. listopada 2023., Rev-1752/2019 od 20. rujna 2022.).

19. Tužitelj je stupio u pravnu poziciju oštećenih i u ovoj parnici ostvaruje pravo na zahtjev oštećenih, koje je na njega prešlo subrogacijom (tako i VSRH u odluci poslovni broj Rev-2880/2018 od 29. ožujka 2022.). Zato je odgovor u odnosu na pitanje zbog kojeg je dopuštena revizija taj da tužitelj kao strani (njemački) mirovinski fond ima pravo na regres isplaćenih iznosa na temelju Ugovora (međunarodnog ugovora koji je iznad nacionalnog zakona) i paragrafa 116. st. 1. Zakona o socijalnom osiguranju (Sozialgesetzbuch) u isplaćenom iznosu, do visine utvrđene s obzirom na omjer odgovornosti između oštećenog i štetnika, jer je isplatom davanja obiteljske mirovine od strane tužitelja na njega prešlo pravo tražiti regres isplaćenih iznosa od tuženika kao osiguravajućeg društva i osiguratelja štetnika te on samim time nije u pogledu visine iznosa štete ograničen odredbama članka 86. Zakona o osiguranju (Narodne novine br. 91/94, 20/97, 46/97, 116/99, 11/02), odnosno kasnije čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine br. 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14).

20. Pri tome, već samom činjenicom da tužitelj socijalnim davanjima koje isplaćuje pokriva istu štetu i za isto razdoblje kao što bi to osiguranica imala pravo tražiti od tuženika, tužitelj stječe pravo na regres prema tuženiku. Naime, ta odredba ne čini razliku u tužiteljevom pravu na naknadu-regres obzirom na radnopravni status osiguranika, odnosno s obzirom na to je li poginuli osiguranik bio osoba u radnom odnosu, umirovljenik, nezaposlen ili uzdržavana osoba. Drugim riječima, prema ovoj zakonskoj odredbi prijelaz prava na tužitelja kojim stječe aktivnu legitimaciju za podnošenje regresnog zahtjeva proizlazi već iz same činjenice da isplaćuje socijalna davanja kojima pokriva štetu koju bi u Hrvatskoj bio dužan naknaditi tuženik.

21. Isplata sporne mirovine po svojoj prirodi zapravo predstavlja naknadu zbog izgubljenog uzdržavanja, tj. predstavlja rentu pa je stoga odlučno je li poginula osoba uzdržavala osobe kojima je isplaćena mirovina, te koliko je doprinosila za njihovo uzdržavanje. Prema odredbi članka 194. stavak 2. ZOO-a, ova šteta se nadoknađuje isplatom rente, čiji se iznos odmjerava s obzirom na sve okolnosti slučaja, a koji iznos ne može biti veći od onoga što bi oštećenik dobivao od poginulog da je ostao na životu. Tu činjenicu uzdržavanja tuženik ni tijekom postupka ni u žalbi nije osporavao, slijedom čega proizlazi da bi primjenom članak 194. ZOO-a u vezi s člankom 35. Sporazuma i paragrafom 116. Socijalnog zakonika SR Njemačke trebalo naložiti tuženiku isplatu utuženog iznosa tužitelju (tako i VSRH u odlukama Rev-x 1235/2013-2 od 3. veljače 2016., Rev-x-166/2015-3 od 19. veljače 2020., Rev-x 370/14-2 od 5. studenog 2014. i Rev-x-987/2012-3 od 5. ožujka 2014.).

22. Uvidom u izvješće MUP od 01. prosinca 1999. godine utvrđeno je da se 13. studenog 1999. godine dogodila prometna nesreća u kojoj je smrtno stradao Anđelko Šustić, suvozač u osobnom automobilu reg. oznake ZG 651-BO, osiguranom kod tuženika. Također je utvrđeno da se nesreća dogodila na način da je vozač tog osobnog automobila Siniša Trifunović, nakon izlaska iz oštrog zavoja, uslijed alkoholiziranosti i neprilagođene brzine svoga vozila, stanja u prometu i uvjeta na kolniku, izgubio nadzor nad vozilom i sletio izvan kolnika te naletio na drveni stup s betonskim nosačem, okrenuo se na krov, nakon čega se automobil zapalio i u potpunosti izgorio.

23. Kako je uvidom u izvješće MUP od 01. prosinca 1999. godine utvrđeno da je osiguranik tužitelja pok. Anđelko Šustić bio suputnik u vozilu kojim je upravljao osiguranik tuženika Siniša Trifunović, koji je skrivio predmetnu prometnu nesreću,

to se odgovornost tuženika za nastanak štete (smrt osiguranika tužitelja) temelji na tada važećoj odredbi čl. 178. st. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99). Navedeno tuženik tijekom postupka niti ne osporava, već samo ističe prigovor podijeljene odgovornosti, navodeći da je osiguranik tužitelja doprinio nastanku štete pristajući na vožnju s alkoholiziranim vozačem. Radi razjašnjenja pitanja doprinosa osiguranika tužitelja nastanku štetnog događaja proveden je dokaz toksikološkim vještačenjem po vještaku toksikologu ing. Zdravku Kovačiću u predmetu Pn-5588/2001, za koji su se stranke suglasile da se koristi u svrhu dokazivanja u ovom postupku. Iz nalaza i mišljenja navedenog vještaka proizlazi da su vozač, sada pok. Siniša Trifunović, kao i pok. Anđelko Šustić, u vrijeme štetnog događaja obojica bili u pripitom stanju, s time da je pok. Trifunović imao koncentraciju apsolutnog alkohola u krvi od 1,42 g/kg, a pok. Šustić imao je koncentraciju apsolutnog alkohola u krvi od 0,88 g/kg, a u mokraći 0,68 g/kg. Još proizlazi da su pok. Trifunović i pok. Šustić do neposredno pred štetni događaj sa smrtnim ishodom konzumirali alkoholna pića, jer im je u vrijeme štetnog događaja alkohol bio u fazi resorpcije u njihove organizme. Vještak je u svom nalazu i mišljenju naveo da je za pripito stanje karakteristično da dolazi do nekritičnosti uz precjenjivanje vlastitih sposobnosti, dolazi do promjena u koordinaciji pokreta, vozači su skloni prebrzoj i preriskantnoj vožnji, pojavljuju se znakovi smanjene mogućnosti pamćenja i zapažanja, samopouzdanje raste uz istovremeno slabljenje kontrole. Negativan utjecaj alkohola na središnji živčani sustav jače je izražen u fazi resorpcije kod koncentracija od 1,00 g/kg, a što je u krvi imao pok. Anđelko Šustić u vrijeme štetnog događaja. Iz vještva proizlazi da je zbog vlastite alkoholiziranosti i narušene percepcije na vanjske dojmove, kao i shvaćanja opasnosti, pok. Anđelko Šustić mogao, ali nije morao zaključiti da je u vrijeme štetnog događaja vozač bio pod utjecajem alkohola.

24. Ovakvom nalazu i mišljenju prigovorio je tuženik, predlažući da se vještak očituje o tome upućuje li koncentracija nađenog alkohola u resorpciji kod pok. osiguranika tužitelja i pok. osiguranika tuženika na zaključak da su alkohol konzumirali u isto vrijeme, je li pok. osiguranik tužitelja mogao primijetiti da tužitelj krivuda dok vozi, te je li pok. osiguranik tužitelja mogao jasnije ocijeniti riskantnost vožnje s osobom pod utjecajem alkohola da nije i sam bio pod utjecajem alkohola.

25. Na navedene prigovore tuženika vještak dr. Kovačić se detaljno očitovao na ročištu 02. studenog 2006. godine, navodeći da kad se alkohol nalazi u fazi resorpcije nije moguće sa sigurnošću tvrditi u koje su vrijeme konzumirali alkoholna pića, no da okvirno proizlazi da je pok. Šustić konzumirao alkohol posljednjih 60 minuta prije smrti, a pok. Trifunović posljednjih 90 minuta prije smrti, dakle, da alkohol nisu mogli započeti konzumirati u isto vrijeme. Vještak je nadalje naveo da je pok. Šustić, i da nije bio pod utjecajem alkohola, mogao, ali nije morao uočiti riskantnu vožnju pok. Trifunovića, jer je individualno što za nekoga predstavlja termin "riskantna vožnja". Vještak je dodao da je za pripito stanje zbog euforičnog djelovanja na središnji živčani sustav, a naročito u slučaju kada se alkohol nalazi u fazi resorpcije karakteristično da kod većine vozača dolazi do precjenjivanja vlastitih sposobnosti uz prebrzu i riskantnu vožnju, te se opasnost ne uočava realno. Kod koncentracija do 1,30 g/kg apsolutnog alkohola u krvi vozači su relativno nesposobni za sigurno upravljanje, a preko te koncentracije vozačke sposobnosti su bitno smanjene, tako da su apsolutno nesposobni za sigurno upravljanje motornim vozilom.

26. Sud je prihvatio kako pisani nalaz i mišljenje vještaka, tako i njegovo usmeno obrazloženje, budući da su isti jasni i obrazloženi, te sačinjeni u skladu s pravilima struke, a usmenim obrazloženjem argumentirano su otklonjeni svi prigovori, nakon čega stranke nisu imale daljnjih primjedbi niti su u tom pravcu stavljale daljnje dokazne prijedloge.

27. Iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno je da je pok. osiguranik tužitelja mogao znati da je pok. osiguranik tuženika neposredno prije štetnog događaja konzumirao alkohol. Nadalje, iz izvješća MUP-a utvrđeno je da se predmetna prometna nesreća dogodila uslijed alkoholiziranosti i neprilagođene brzine kretanja vozila pok. Trifunovića u kojem je pok. Šustić bio suvozač, čemu u prilog govori i vještvo iz kojeg proizlazi da je vozač u vrijeme štetnog događaja imao koncentraciju apsolutnog alkohola u krvi od 1,42 g/kg, pri kojoj su koncentraciji vozačke sposobnosti bitno smanjene tako da su vozači apsolutno nesposobni za upravljanje motornim vozilom, dolazi do precjenjivanja vlastitih sposobnosti uz prebrzu i riskantnu vožnju i opasnost se ne uočava realno. Tužitelj niti ne tvrdi suprotno.

28. Imajući u vidu navedena utvrđenja, a vodeći računa o tome da opseg doprinosa osiguranika tužitelja nastanku štete ovisi ne samo o stupnju alkoholiziranosti vozača, već i o znanju ii barem mogućnosti saznanja za takav stupanj alkoholiziranosti, a koja mogućnost saznanja je nedvojbeno utvrđena iz vještva, sud je utvrdio da je osiguranik tužitelja doprinio nastanku štete u omjeru od 15% zbog pristanka na vožnju s alkoholiziranim vozačem, po odredbi čl. 177. st. 3. tada važećeg ZOO-a.

29. Uvidom u mirovinsko rješenje od 29. kolovoza 2000. godine za Marijanu Šustić utvrđeno je da je istoj kao udovici osiguranika tužitelja pok. Anđelka Šustića priznato pravo na veliku udovičku mirovinu koja počinje na dan smrti osiguranika, a prestaje 28. veljače 2015. godine, temeljem Socijalnog zakonika VI. Također je utvrđeno da se mjesečna mirovina obračunava s obzirom na osobne naknade, vrstu mirovinskog faktora i aktualnu vrijednost mirovine, te je Marijani Šustić za razdoblje od 13. studenog 1999. do 30. rujna 2000. godine plaćen iznos od 3.376,87 DEM, što odgovara iznosu od 1.726,56 eur, a od 01. listopada 2000. godine mjesečno joj se isplaćuje iznos od 260,96 DEM, što odgovara iznosu od 133,43 eur.

30. Uvidom u ovjerene prijevode potvrda o mirovinskim davanjima utvrđeno je da je tužitelj udovici Anđelka Šustića isplatio obiteljsku mirovinu za razdoblje od 01. studenog 2017. do 31. prosinca 2018. godine u iznosu od 2.646,78 eur, a prema odgovornosti od 85% 2.249,76 eur. U razdoblju od 01. siječnja 2019. do 31. prosinca 2020. godine iznos od 4.771,20 eur, odnosno prema odgovornosti od 85% iznos od 4.055,52 eur. U razdoblju od 01. siječnja 2021. do 31. prosinca 2021. godine iznos od 2.420,58 eur, odnosno prema odgovornosti od 85% iznos od 2.057,49 eur. U razdoblju od 01. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. godine iznos od 2.431,32 eur, odnosno prema odgovornosti od 85% iznos od 2.066,62 eur. U razdoblju od 01. siječnja 2023. do 31. svibnja 2023. godine iznos od 1.036,30 eur, odnosno prema odgovornosti od 85% iznos od 880,86 eur.

31. Da su navedene uplate uistinu izvršene na račun udovice osiguranika tužitelja Marijane Šustić proizlazi i iz potvrda koje su tijekom postupka dostavljane od strane Zagrebačke banke d.d.

32. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, valja navesti kako prema odredbi čl. 226. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO) tražbine povremenih davanja koja dopijevaju godišnje ili u kraćim razdobljima, pa bilo da se radi o sporednim

povremenim tražbinama, kao što je tražbina kamata, bilo da se radi o takvim povremenim tražbinama u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je tražbina uzdržavanja, zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja.

33. Imajući u vidu da je tužitelj podnio tužbu kojom potražuje isplatu za razdoblje od 01. studenog 2017. do 31. prosinca 2018. godine dana 20. siječnja 2020. godine, za razdoblje od 01. siječnja 2019. do 31. prosinca 2020. godine povisio tužbeni zahtjev dana 06. svibnja 2021. godine, za razdoblje od 01. siječnja 2021. do 31. prosinca 2021. godine povisio tužbeni zahtjev dana 12. travnja 2022. godine, za razdoblje od 01. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. godine povisio tužbeni zahtjev dana 31. siječnja 2023. godine, te za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 31. svibnja 2023. godine povisio tužbeni zahtjev dana 25. svibnja 2023. godine, proizlazi kako u odnosu na svako pojedino utuženje nije nastupila zastara, jer nije protekao trogodišnji zastarni rok.

34. Slijedom navedenog proizlazi da je tužitelj navedena davanja bio dužan učiniti po njemačkim propisima te je stoga ovlašten tražiti naknadu štete od odgovorne osobe u visini tih davanja, a kako je utvrđeno da je tuženik odgovoran u omjeru od 85% za naknadu štete, to ga je u tom omjeru valjalo obvezati na tu naknadu i odlučiti kao u izreci pod točkom I.

35. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 200,00 eur, za sastav podnesaka od 30.07.2020.g., 06.05.2021.g., 12.04.2022.g., 31.01.2023.g. i 25.05.2023.g. prema Tbr. 8. toč. 1. po 200,00 eur, za sastav podnesaka od 25.01.2022.g., 28.02.2023.g. i 04.09.2025.g. prema Tbr. 8. toč. 3. po 50,00 eur, za zastupanje na ročištima 11.02.2021.g., 15.09.2021.g., 22.03.2023.g., 22.10.2025.g. i 20.04.2026.g. prema Tbr. 9. toč. 1. po 200,00 eur, te za zastupanje na ročištu 04.09.2024.g. prema Tbr. 9. toč. 3. – 50,00 eur, što ukupno iznosi 2.400,00 eur, a uvećano za trošak PDV-a prema Tbr. 46. u iznosu od 600,00 eur ukupno iznosi 3.000,00 eur. Navedenom iznosu pribrojen je trošak ovjerenog prijevoda 5 str. u iznosu od 125,00 eur, trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 160,00 eur, tako da trošak tužitelja iznosi 3.285,00 eur.

36. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom II.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026. godine

Sudac:
Vanessa Brizić Bahun

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-30888-9a16c**

Kontrolni broj: **0cbeb-e09fd-0dc06**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.